

съ едни по-бавно, съ други много бързо. Благодарение на това, той поддържа горенето (горене безъ кислородъ е невъзможно), но самъ не гори. Напротивъ, вториятъ газъ — водородътъ — лесно се запалва и гори съ слабъ пламъкъ. Сега ще направимъ следния опитъ:

Вземаме едно парче отъ металитъ **калий** или **натрий** и го поставяме въ сждъ съ вода. Ето какво ще стане. Кислородътъ на водата, който има по-голѣмо сродство къмъ тия два метала, отколкото къмъ водорода, ще напустне последния и ще се съедини съ метала. Водородътъ тогава ще остане свободенъ. Съединението на кислорода съ единъ отъ споменатитъ метали става тъй бързо, че се развива много висока топлина, отъ която водородътъ се запалва и гори.

Нѣкои тѣла иматъ това свойство, че много бързо се съединяватъ съ водата, като и въ този случай се развива пакъ висока топлина.

Сѣрната киселина е едно отъ тия тѣла. Ако полѣемъ малко вода върху сѣрна киселина, последната бързо се съединява съ водата, развива се висока топлина, отъ която несъединената още вода се превръща въ пара. Често пжти това бързо изпарение предизвиква експлозия и прѣска капки отъ киселината. А това е много опасно, защото, ако такава капка падне по дрехитъ или по тѣлото мѣстото изгаря. Често пжти могатъ да се причинятъ опасни рани. Ето защо, когато е нужно да разрѣдимъ сѣрна киселина съ вода, **трѣбва винаги да наливаме и то по малки количества киселина въ водата, а никога обратно.**

Сжщо и негасената варъ има свойство жадно да се съединява съ вода. Кой отъ васъ не е виждалъ, какъ се гаси варъ? Съединението на варъта съ водата става тъй бързо, че се развива висока топлина и водата почти почва да ври.

На нѣкои мѣста, дето горивото е оскѣдно, хората използватъ тази топлина за отопляне на ястието си. Студеното ястие, добре захлупено, поставятъ въ сжда **А** а последния го вмѣкватъ въ другъ по-голѣмъ сждъ (**В**). Междината между тия два сжда изпълватъ съ негасена варъ, която отъ време на време поливатъ съ вода. Развива се висока топлина и тя затопля ястието.

